

L'internat

L'editorial Les hores ha publicat, en traducció d'Anna Casassas, una novel·la curta de Fleur Jaeggy. El llibre s'intitula paradoxalment *Els felços anys del càstig*. Fou publicada en italià l'any 1989; és una festa de la intel·ligència. La vaig comprar una de les nits fredes d'hivern a la nova llibreria que hi ha davant del riu, en un lloc màgic de la ciutat de Lleida. És una llibreria que comença, que mostra l'inici d'un altre temps. La irreductible, li diuen. Aquesta llibreria nova a Lleida ja forma part del curs de la història de la ciutat. A la Caselles, que ja posseeix una història dilatada, Jordi Caselles evocava totes les llibreries de la ciutat: la llista és llarga. Forma part d'un altre article que hauré d'escriure, i de molts records. Aquesta, ara, es veu nueta. Hi havia curiositat per anar-hi.

Vaig agafar l'obra de la Fleur Jaeggy amb l'esperit de la pandèmia: els llibres han ocupat els llocs de les pantalles de cinema de diumenge. Hem tornat als llibres. Fleur Jaeggy mostra a les clares una intel·ligència treballada en un col·legi suís, del qual en seguim la peripècia d'una adolescent sagaç. Per situar-nos: és una novel·la de formació, una atípica Bildungroman. La peculiaritat és que mostra, sobretot, un internat suís, amb una intel·ligència fina de qui no participa en

↓ **ANÀLISI DESPIETADA DE L'INTERNAT SUÍS EN QUÈ SOBTA LA MANERA D'ESCRIBRE, ALLUNYADA DE L'ELOGI DE L'AUTORITAT**

l'obediència a la institució, i s'allarga en el temps. Retrata la personalitat del matrimoni que la dirigeix, una parella formada per una dona formal i pedagoga, un home, que és un comptable de l'internat, situat a Suïssa, en plena postguerra, amb noies riques de tot el món ric conegut. La protagonista posseeix una mare al Brasil que des de lluny orienta l'educació de la filla: la mare vol que aprengui a parlar alemany,

la filla aprèn a parlar francès. És tot un ferm propòsit de rebel·lia de classe burgesa.

La clau deu ser la intel·ligència acumulada i la varietat de les noies de països diferents que la conformen. Com a exemple sublim, la filla d'un president africà, el seu pare rebut amb honors de cap d'estat, que li passa una peripècia sentimental que no comentaré.

Argumentalment, la novel·la és la història d'una amistat en aquell context, però allò que commou el lector és el pas del temps, l'efecte de la roda del temps que s'ho enduu tot. *Els felços anys del càstig* és una experiència, que es diu ara, d'anàlisi despietada de la institució escolar, de l'internat suís. Sobta la manera d'escriure, allunyada de l'elogi de l'autoritat, des de la intel·ligència i la capacitat de subsistència sentimental. El poder del diner? El retrat d'una altra classe social?

Les noies de l'internat marxen en limusines, conduïdes per un xofer, i no se'n sabia res més. La novel·la permet entendre un cert desarrelament vital, una fredor sentimental molt curiosa.